

KAPITOLA DRUHÁ

Laura měla nepříjemný pocit v břiše a dělalo se jí trošku na zvracení. V autě jí dřív nikdy špatně nebývalo, ale od doby, co se nemohla dívat, kudy jedou, se jí za jízdy vždy zvedal žaludek.

„Už jsme skoro tam, Lauro!“ ozvala se z předního sedadla maminka.

„To je dobře,“ odpověděla. „Potřebuju na vzduch.“

„Tam, kam jedeš, ho budeš mít víc než dost,“ smál se tatínek.

Lauru přemohl nával nervozity a nevolnost ještě zesílila. Na týden pololetních prázdnin, kdy si může odpočinout od Braillovy školy, se vážně těšila, jenže práce na farmě možná bude stejně náročná. Co když bude pořád do něčeho narážet a všechno kazit a oni ji pošlou domů, protože to tam nezvládá? Nebo co když nikoho nebude bavit trávit čas se slepcem?

Auto zpomalilo a zatočilo prudce doleva. Potom zastavilo a Laura slyšela řinčení, když někdo otevíral těžkou kovovou bránu. Vjeli dovnitř a hluk města nechali za sebou. Bylo to tak zvláštní. Jednu chvíli byli obklopení zvuky troubících aut a hučících motorů a o chvíli později byl všude naprostý klid, snad kromě ržání poníka někde ne-daleko.

„Tak jsme tu, zlato,“ řekl tatínek, když parkoval. „Farma Naděje, tvoje nové dobrodružství.“

Laura se zhluboka nadechla. Nahmatala kliku ode dveří auta a se slepeckou holí v ruce vystoupila. Počkala, až ji maminka chytne za ruku a společně vykročily vpřed. Zem byla plná nerovností, a tak musela Laura našlapovat velmi opatrně. Na svou hůl si teprve zvykala. Klepala s ní o zem a snažila se poznat, co kde leží. Připadalo jí to jako kamení, ale nehýbalo se. *Dlažební kostky*, to bude ono.

Blížily se k nim hlasy a zvuk kroků a Laura věděla, že je jde někdo uvítat. Naslouchala krokům, patřily nějaké ženě a někomu mladšímu. Možná nějakému chlapci. *A je to tu*, řekla si.

„Lauro? Ahoj, já jsem Kerry Barkerová, jsem koordinátorkou projektu Naděje.“ Její hlas zněl vřele a energicky. „Vítej na městské farmě.“

„A já jsem Jack,“ ozval se chlapec. „Jsem tu taky v rámci projektu Naděje.“

Zní přátelsky, zhodnotila Laura. Přiměla se k širokému úsměvu. „Ahoj,“ řekla. „Těšila jsem se, až vás uvidím, ale to asi nevyjde.“

Napjatě čekala na reakci na svůj vtip. Ulevilo se jí, když se Jack zasmál. „Neboj,“ uklidňoval ji. „My ti všechno vysvětlíme.“

„Díky,“ odpověděla Laura a snažila se, aby to znělo sebevědomě. „Když se snažím na věci přijít sama, trvá mi to celou věčnost.“ Říkala si, proč je asi Jack v tomto projektu. Nevypadalo to, že by měl potíže.

„Můžeme jít dovnitř?“ promluvila znovu Kerry. „Seznámíme tě se zbytkem týmu.“

„Máme jít taky?“ zeptala se maminka. „Nebo to máme už nechat na Lauře?“

Laura stiskla její ruku pevněji. Najednou měla strach. Její rodiče už chápali, co zvládne, a co ne. Když odejdou, bude se muset zorientovat sama a navíc se ještě tvářit vesele. Bude to pro ni vážně hodně těžké.

„Musíte si s námi dát alespoň šálek čaje, než odjedete,“ upřesnila Kerry. „A taky musíme vyřídit nějaké papírování. Bezpečnost práce a tak dále.“

Laura si oddechla. Ještě chvilku na to nebude sama. Všichni společně vyrazili pomalu vpřed, až Laura uslyšela, jak někdo otevírá vrzající dveře. Představovala si, co je to asi za budovu, když Jack řekl: „Tohle je stodola. Tady míváme schůze. Je tu taky obchod a kavárna, ve které mají spoustu dortů a tak. Úplně nejlepší jsou jejich sušenky.“

„Jacku, mohl bys Lauře jednu donést?“ navrhl Kerry. „A pro všechny ještě šálek čaje?“

Laura neměla sušenky moc ráda, ale nechtěla být vybíravá, a tak se jen usmívala a kývla hlavou. „To by bylo fajn,“ řekla.

Venku hřálo sluníčko, ale uvnitř ve stodole bylo chladněji. Laura cítila vůni čerstvé kávy, příjemnou vůni dřeva a ještě něčeho, co nedokázala rozpoznat, snad nějakých květin.

„Lauro, tohle je Rory, správce farmy. A tohle je Aša,“ informovala ji Kerry. „Aša je tu také v rámci projektu Naděje, stejně jako ty a Jack.“

„Ahoj, Lauro! Já jsem Aša,“ ozval se veselý hlas.

Kaväina

„Vítej, děvče,“ přidal se Rory. Jeho hlas byl hřejivý a hluboký. „Ujistíme se, že to tu všechno zvládneš.“

Lauřina maminka ji pomalu vedla kupředu. „Tady je sedačka,“ upřesňovala. „Jsi na jejím okraji, tak běž kousek doleva.“

Laura rukou nahmatala okraj sedačky a snažila se přijít na to, kam si sednout. Připadala si dost nesvá a říkala si, kolik očí ji asi teď pozoruje. „Snažím se nespadnout!“ zasmála se. „Doufám, že kdybych padala, tak mě někdo z vás chytí.“

„Jde ti to výborně,“ ujistil ji Roryho hlas.

Pohovka byla velmi měkká, ale čalounění na ní už bylo poměrně drsné na omak a místy potrhané. Lauře bylo jasné, že už je asi hodně stará. Uslyšela zaskřípání dveří a Jackovy kroky.

„Sušenky,“ oznámil.

Přiblížil se k Lauře a potom se na chvíli zarazil. Laura pochopila, že přemýšlí, jak jí je má podat jinak, než vysypat do klína. Natáhla směrem k němu ruku.

„Ehm... díky,“ hlesl Jack, když jí vkládal do ruky talíř, a vypadal u toho poněkud nesvůj.

„Neměla bych děkovat spíš já tobě?“ zeptala se ho s úsměvem.

Slyšela, jak se Aša začala chichotat a potom se zase rychle zarazila, jako by si nebyla jistá, jestli se může smát. Na takové situace si už Laura začínala zvykat. Lidé si nebyli jistí, jestli se k postižené osobě můžou chovat stejně jako k ostatním, aby ji náhodou neurazili. Laura se usmála směrem tam, kde doufala, že Aša sedí.

Kerry začala zapáleně vysvětlovat Lauřiným rodičům, jak to na farmě chodí. „Městská správa nám pořád vyhrožuje, že farmu zavře a postaví tu místo ní byty,“ vysvětlovala. „Ale my se tu držíme zuby nehty, protože to tu místní mají moc rádi. Je to velmi unikátní, mít farmu přímo v centru města.“

„To rozhodně,“ souhlasila Lauřina maminka. „Jsme opravdu moc rádi, že tu Laura může být. Doufám, že vám tu bude moci alespoň s něčím pomoci.“

„Se spoustou věcí,“ odpověděl Rory. „Jen co si dojí svačinu, tak ji zaměstnáme.“

„Přesně tak, Lauro,“ přidala se Kerry. „Mohla bys pomoci Aše s krmením.“

Lauru tím naprosto zaskočili. Pomáhat s krmením! Vždyť se tu ještě vůbec nevyzná. A co vlastně ví o krmení zvířat? Cítila, jak v ní roste panika. Sklonila obličej a hrála si s drobečky na talíři, aby jí ostatní neviděli do tváře.

Konverzace kolem ní zatím plynula dál. Laura pomalu ukusovala sušenku a její rodiče popíjeli čaj.

„Momentálně se rozhodujeme, zda pořídit další kozu,“ vykládala jim Kerry. „Naši dobrovolníci vyrábí kozí sýr, který se v obchodě i kavárně dobře

prodává, takže by to asi bylo dobré. Naše kozy si tu na svůj pobyt rozhodně umí vydělat!“

„Čerstvý kozí sýr je výborný,“ zaradoval se tatínek. „Mohli bychom si nějaký koupit s sebou.“

„Určitě,“ odpověděl Rory. „Jack vás zavede do obchodu, že ano, Jacku?“

Laura jejich rozhovor nevnímala. Pořád se snažila zůstat klidná. Tam venku na ni čekala celá farma a ona se tu musela nějak vyznat a navíc se i starat o zvířata. Jak si proboha můžou myslet, že něco takového zvládne?

Najednou ucítla, jak se něco měkkého a chlupatého dotýká jejích nohou. Leknutím celá poskočila. „Ach, co je to?“

„To nic, to je jen Sametka,“ usmála se Aša. „To je naše kočka.“

Laura znovu ucítla na nohou její dotyk. „Můžu ji pohladit?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odpověděla Aša. „Teda pokud se nechá.“

Laura se sehnula a zjistila, že Sametka pořád stojí u ní. Potom ke svému překvapení ucítla, jak Sametka vyskočila na pohovku vedle ní.

„Páni, ty se jí vážně líbíš!“ zvolala překvapeně Aša.
„Sametka dovnitř skoro nechodí. Raději na farmě chytá myši. Většinou nebývá takhle přátelská!“

Laura cítila, jak jí kočka položila packu do klína. Opatrně odložila talíř stranou a nahmatala její hlavu a hřbet a pomalu ji pohladila. Sametka se jí čumáčkem otřela o prsty a začala příst. „Jakou má barvu?“ zeptala se Laura.

„Je to britská krátkosrstá kočka, takže je šedá, ale pruhovaná a má bílé břicho a tlapky. Je moc rozto-milá.“

Sametka se Lauře stočila na klíně. Laura ji dál hladila a snažila se představit si, jak vypadá. Nahmatala její měkké, špičaté uši a ostré vousky, všechny čtyři packy se zatáhnutými drápkami a jemnou srst na bříše. Zdálo se, že to Sametku nijak neruší, ba naopak. Natáhla se tak, aby jí Laura mohla pohodlně hladit na bříše. Laura cítila, jak jí vrnění vibruje celým tělem. Bylo to úžasné!

„Ta je skvělá,“ zamumlala.

Její rodiče se chystali k odchodu a loučili se s ní polibkem na čelo. „Ahoj, zlatíčko,“ řekla maminka. „Jen koupíme nějaký kozí sýr a vyrazíme.“

„Tak se uvidíme brzy,“ slíbil tatínek.

„Tak ahoj, mami, ahoj, tati.“ Laura vzhledla a poslouchala, jak se jejich kroky vzdalují. Polechtala Sametku pod krkem a zdálo se, že její vrnění ještě zesílilo.

„Ještě nikdy jsem neviděl Sametku takhle v klidu,“ divil se Jack. „Asi máš kouzelné ruce, Lauro!“

Laura se usmála. *Kouzelné ruce...* to znělo vážně hezky. Poprvé po dlouhé době se cítila šťastná. Pokud jí to s ostatními zvířaty půjde z poloviny tak dobře jako se Sametkou, tak to pro ni na farmě možná nakonec zase tak těžké nebude!